

„Ehm. F-Ě-N-Y-K...“

„Ale, kdepak!“ zaječel Horác a začal jí poskakovat na rameni. „F-Ě-N-I-X!“ Podrážděně si načechral peří, až vypadal jako rozčilená prachovka.

„To nezapomenu,“ slíbila Lotka. Pak si uvědomila, co že to Horác vlastně řekl. „Ty jsi fénix? Myslela jsem, že jsi papoušek.“

„Jsem papoušek.“

„Ale říkal jsi...“

Horác si vzdychl, jako by si myslel, že je zaostalá. „Jsem fénix, ale inkognito.“ Zamračil se na ni. „A kdyby tě v té vaší nemožné škole naučili i něco jiného než přihlouplé básničky a krvavé historky o starém Egyptě, věděla bys, co to znamená. Jsem v přestrojení.“

„Fénixové si mohou vybrat, jak budou vypadat, Lotko,“ vysvětlil jí strejda Josef. „Horác už léta vystupuje jako papoušek. Skoro jsem zapomněl, jak vlastně doopravdy vypadáš,“ dodal s úsměvem.

Horác si mrzutě odfrkl a jeho šarlatové peří vmžiku vzplálo karmínovými, růžovými a zlatavými plameny. Všichni o krok couvli a Lotka vyjekla ze strachu, že jí podpálí vlasy.

„No dobře, promiň!“ chlácholil ho strejda Josef svým nejklidnějším hlasem, který obvykle používal jen na hysterické myšky. „Vlastně to vím. Jen jsem o tobě začal přemýšlet jako o papouškovi. Neproměnil ses od...“ odmlčel se.

„Od té doby, co odjel, už ne,“ vyštěkl Horác. „Nějak jsem ztratil chuť,“ dodal tiše. Vrátil svému peří obvyklou

šarlatovou barvu a zlehka zatahal Lotku za vlasy. Potom se podíval na jejího tátu, sklonil hlavu a nervózně začal přešlapovat. Lotka ucítila, jak jí zaryl drápky do ramene.

Tom se přesunul blíž, natáhl k Horácovi ruku a ten po ní stydlivě vyšel Tomovi až na rameno a přitulil se k jeho tváři.

Lotka to zaraženě sledovala. Nikdy neviděla Horáce projevovat city. K nikomu. Kousla se do rtu a ohlédla se k Danovi. Zajímalo ji, co na to říká on

Dan se na ni nejspíš zazubil – nejspíš si myslel, že se Lotka každou chvílí rozpláče.

„Tak fénix, jo?“ zabručel. Šlo o bezpečnější téma než nečekaný návrat Lotčina tatínka. Věděla, že to pro Dana bylo těžké, když mu řekla, že si je jistá, že je táta naživu. Jeho maminka zemřela, když mu bylo sedm. Mít jen jednoho rodiče patřilo k několika málo věcem, jež měli Lotka s Danem společné – pak ještě to, že oba znali tajemství obchodu plného magických zvířátek.

„Hmmm. Co že to fénixové dělají? Nevzpomínám si.“ Lotka zamračně sledovala, jak táta láskyplně mluví s Horácem. Nebyla si jistá, jestli si má přát, aby takto mluvil k ní, nebo být ráda, že to nedělá. Potřebovala nějaký čas, aby si na něj zvykla.

„Celé to ohnivé divadlo je hrozně nepřírozené. Jsou to příšerní vejťahové,“ zasyčela Sofinka, ale tak tiše, aby to slyšeli jen Lotka s Danem. Nesnášela, když měl někdo víc pozornosti než ona.